

NOORD-BRABANDER.

Dingsdag 22 Januarij.

DICERE VERUM QUID VETAT
HORATIUS.

De Blad verschijnt *arriemaat* per week, en wel *Dingsdags, Donderdags en Zaturdags*. De prijs van hetzelfde is f 3-00 per drie maanden; *franco* tot aan het naaste Postkantoor f 3-50. Advertentien worden tegen betaling van 15 cents per regel en diegenen welke geen 5 regels bedopen, tegen 75 cents geplaatst; behalve voor iedere Advertentien 35 cent voor aan het Rijk verschuldigde Zegelrechten; de Advertentien, Bekendmakingen en andere Stukken, behooren op ongezegeld papier, *franco* te worden ingezonden aan het Bureau van den Noord-Brabander te 's Hertogenbosch.

KERKELIJKE STAAT.

ROME.

De rust heerscht in de Kerkelijke Staat, de twee regimenten witsers die voor 20 jaren in Pauselijke dienst zijn aangenomen en een effectief van 4600 man uitmaken, zijn voldoende om alle opzigt en op nieuw de openbare orde van zaken te herstellen te bevestigden. Groote veranderingen zullen in de administratie plaats hebben, waardoor alle voorwandsels tot slagen zullen ophouden. De Oostenrijksche troepen die onlangs het Pauselijk grondgebied verlaten hebben, zijn niet verre van de Roomsche Staten gekantonneerd, hetgeen niet moet bijdragen om de kwaadwilligen van nieuwen opstand af te schrikken.

De toegang van vreemdelingen te Rome en Napels is buitengewoon groot, vooral ziet men vele Engelschen en Russen, welke haast Rome bezekken om hunne hulde aan zijne Keizerlijke Hoogheid den Groot Hertog erfopvolger van Rusland te bewijzen.

Berigten uit Turin melden dat de financiële toestand des Koninkrijks zoodanig voldoende is dat de Koning de directe belastingen en additionele centimes voor het jaar 1839 met tien procent verminderd heeft.

Hierkeel uit eenen partikulieren brief uit Napels van den 17 Januarij.

De Vesuvius is dezer dagen verschrikkelijk geweest. De eerste slag van het jaar werd ik smorgens door eene ontploffing wakker gemaakt, die ik voor een kanonschot hield; het was de Visuvius, welke eenen uitbarsting aankondigde, en dat ik niet anders kon denken dan zij eenen waren rook en asch uit en deed hij het schoonste weder hetzelfde uitwarskel als de electricke wolken, op het oogenblik dat en onweder voorafgaat. De asch viel weldra boven Napels en men was niet zonder bezorgdheid voor de stad, toen de wind eensklaps raaidt en de rigting naar de zee van portici nam. Des avonds hield de uitharsting in eens op; doch den 2 Januarij begonnen de ontploffingen op nieuw en duurden den geheelen dag voort. De arde heeftde aanhoudend onder de voeten. Des avonds was de Vesuvius in vuur en vlam en de Lava stroomde over de velden tuschen Portici en la Torre del Greco, alwaar hij groote verwoesingen aanrigte. S anderendaags bedaarde de uitbarsting eenigzins in des avonds wiens de Vesuvius die zoo vurig niet was als daags e voren, aanhoudend bliksemstralen uit, hetgeen een zeer zeldzaam verschijnsel is. eindelijk alles is sedert gisteren stil. Indien de uitbarsting had voortgeduurd zoo als dezelve begaopen was, dan ou men herinnert hebben gezien hetgeen in 1822 is voorgevallen, en tijdstip waarop gedurende drie dagen Napels zoodanig met sch bedekt werd dat men in het midden van den dag door de duisternis verpligt was, om licht aan te steken.

De Kolonel Prins David Sombre, neef van Hare Hoogheid de Prinses Begdum van Sirduahah, in Indostan, heeft den 23 december de eer gehad ten gehore bij zijne Heiligheid te worden toegelaten; de Kolonel was van Mgr. Bruti vergezeld. Z. Em. de kardinaal Mezzofante, die beroemde geleerde in alle talen, heeft den Indjaanschen Prins tot tolk verstrekt om zijne eerbiedige en opgegengene gevoelens voor het zigbaar hoofd der Kerk uit te drukken. De heilige vader heeft daarop met eene bijzondere welwillendheid geantwoord.

(Diario).

DUITSCHLAND.

FRANKFORT den 18 Januarij.

Sedert eenige dagen verspreidt zich het gerucht, dat de bondsroepen die gedurende zes jaren in deze Rijkstad in bezetting hebben gelegen, haar binnen weinige maanden zullen verlaten.

Hij Manchen wordt van den 9 dezer gemeld: De Heer Goerres heeft het kruis van burgerlijke verdiensten,

verkregeen (zie ons vorig nummer) en deze daad, hoezeer van geen staatkundig belang, bewijst echter zeer veel, zuchtvoorde de Heer Goerres openlijk de partij van de Maarschalk van Keulen tegen het prussische kabinet getrokken en deze polemiek meer dan ooit opene hbrvige wijze heeft voortgezet. Men weet ook dat zijne werken in Pruisen verhoeden zijn. De Koning heeft de decoratie in persoon aan den Heer Goerres uitgereikt. Deze omstandigheid bewijst hoezeer D. M. de stappen van het prussische kabinet in deze zaak afkeurt.

— In een schrijven uit Alexandrie leest men:

Van aller zijden landen hier thans vreemdelingen aan; gedeeltelijk komen zij van de Rode Zee, gedeeltelijk uit Europa. Van de vijf rustplaatsen die de Engelschen tusschen Suez en Kahira laten bouwen, zijn reeds twee gereed. Ras zal men de woestijn met alle de gemakken van Europa kunnen doortreizen. Is de weg eens voltooid en rijdbaar gemaakt, dan zal de groote reis van Bombay naar Triest als een speelspel worden beschouwd. In het afgelopen jaar hebben 300 Europeaanen den togt door de woestijn afgelegd, en waarschijnlijk zal dat getal in het volgende ten minste verdrievoudigd worden. Eerlang zal hi daar geregeld een engelsche postwagen rijden. Nog eenige jaren en wij zien omnibussen en stoomtuigen die woestijn doorkruisen.

Met tijdstip voor het vertrek der hier gannikoen hndebde Oostenrijksche en Prussische hondstroepen is, naar men overleest, vooreerst op een der eerste dagen van de maand April bepaald. Ten onrechte wordt door Fransche nieuwshylden beweerd, dat het vertrek van deze troepen naar de oostzijde van de ontrijning van Arabona. Indien al Frankrijk hier en daar heeft gepoogd om, gezamenlijk met Engeland, klagten te doen gelden wegens het zogenoemd bezet houden van Frankfort, vermogt toch die vreemde bemoeijng nimmer in aanmerking te komen, vermits de met opzigt tot het bezetten van Frankfort genomen maatregelen geheel en al door het onbetwistbare regt van het Duitsche verbond worden gewettigd. Het vertrek der meergenoemde troepen geschiedt eenig en alleen uit kracht van den vrijen wil der bondsvergadering, wegens maatregelen van bezuiniging en de zekerheid dat het behoud der algemeene rust thans voldoende is gewaarborgd.

De familie van Rotschild heeft in den laatsten tijd zeer aanzienlijke goederen in de bekoorlijke omstreken van Baden en de Rijn gau aangekocht; naar men verneemt is zij voornemens nog meer zulke aankopen te doen.

ENGELAND.

LONDEN, den 18 Januarij.

Prins Eduard van Saxon-Weimar is uit 's Hage alhier aangekomen.

De heer S. van de Weijer zal, na zijn huwelijk met de rijke Mej. Bates, het prachtige hotel van Portland-Place betrekken, hetwelk onder anderen door den Maarschalk Soult, gedurende zijne ambassade bij de krooning, is bewoond geworden.

FRANKRIJK.

PARIS den 18 Januarij.

De Moniteur behelst de vergelijkende staten van den opbrengst der belastingen en indirecte inkomsten over 1838, vergeleken met de jaren 1836 en 1837. In het vorig jaar hebben de gezegde inkomsten 35,673,000 meer bedragen dan in 1836, en 19,390,000 fr. meer dan in 1837. De ontvangst gedurende het jaar 1838 beloopt 650,185,000 fr.

In de zitting van Donderdag is de kamer overgegaan tot de paragraaf betrekkelijk Spanje. — Alleen de maarschalk Clausel voerde over deze paragraaf het woord. Hij hield deze onvoldoende

en onbetekenend. Hij meende, dat men te kort deed aan de bepalingen van het hervoudig verbond; de spaansche koningin de hulp niet verleende die haar in 1835 en 1836 werd gegeven, terwijl men dagelijks ondersteuning aan den *Carlo* zag toevloeren. Hij betreurde het, dat de ministers, die mocht niet hadden, om zich voor de een of de andere der partijen, die Spanje berouwen, te verklaren. Na een korte aanmerkingen, ging de kamer, zonder van de spaansche kwestie verder een punt van discussie te maken, of de stemming over, en werd de zinsnede betrekkelijk Spanje aangenomen. Ook de ministers stemden voor dit artikel.

De volgende zinsnede betrekkelijk Polen, luidende: „Levendig getroffen over de rampspoeden van Polen, hernieuwt de kamer hare standvastige wenschen voor een volk, welks aloude nationaliteit onder de bescherming der traktaten is geplaatst;” werd zonder discussie aangenomen; evenzoo, de na het bekend worden van de inneming van het fort St. Jean d'Ulloa, veranderde zinsnede aangaande Mexico.

De kamer de zinsneden van het adres, die op de buitenlandsche zaken betrekking hebben, afgehandeld hebbende, kwam terug op het tweede gedeelte van het amendement des heeren *Amilhou*; waarbij, aan het hoofd van het adres, de buitenlandsche staatkunde van het gouvernement in het algemeen wordt goedgekeurd, in tegenoverstelling van de redactie der commissie van het adres, welke eene berisping hield. De door den heer *Amilhou* voorgestelde woorden houden het volgende: „Onder dit gouvernement, dat ijverzuchtig op zijne waarde is, en zijne verbindtenissen getrouw bewaart, bekleedt Frankrijk in de wereld en in de aching der volken altijd den rang, dien hetzelfde toekomt en waarvan het niets zou kunnen verliezen.” De heer *Amilhou*, zijn amendement ontwikkelende, zeide, dat, nadat de kamer over de zaak van Ancona en Zwitserland beslist had, zijn amendement onmogelijk kon verworpen worden. De heeren *Garnier Pages* en *Berryer* vroegen gelijktijdig het woord. De eerste bestreed het amendement, met het maken van algemeene aanmerkingen tegen de staatkunde van het bestuur. Na hem beklom de heer *Gunin Gridaine* de tribune, ter ondersteuning van het amendement, als bevestigende de staatkunde waaraan hij sedert 1830 zijn zegel had gehecht. De zinsnede der commissie behelsde een vonnis, eene uitspraak, om de ministers te doen vallen, hetwelk de waardigheid der kamer verbood, dat gestemd wierd. Hij verdedigde de daden van het bestuur, waaraan het amendement regt liet wedervaren, en daarom zou hij voor het amendement stemmen.

De heer *Piscatorij* trad op, om tegen het amendement te spreken. Deze oordeelde, dat de gevolgde staatkunde beneden de waardigheid van Frankrijk was: in het Oosten bekleedde Frankrijk den rang niet, dien het toekwam; België dat alles gedaan had, om aan Frankrijk en België den rang te doen geven, die zij behoorden te vervullen, had men aan zijn lot overgelaten; op het oogenblik dat de Pruisen welligt gereed stonden om het Limburgsche en Luxemburgsche binnen te trekken, had men geen regiment aan de grenzen om te waken dat het grondgebied niet geschonden werd. De heer *Piscatorij* sprak voorts nog over de waarborgen, die men voor de hervormingen in Italië had gehad en behooren te houden, hij vond de houding van Frankrijk buitenslands vernederend; een zeggen, dat de ontevredenheid van het centrum opwekte; en merkte ten slotte aan, dat bij de aanneming van het eerste gedeelte des amendements van den heer *Amilhou*, de ministers geene andere meerderheid gehad hadden dan die zij zichzelf, door hunne eigen stem, hadden gegeven. Na opneming der stemmen is gebleken dat voor het tweede gedeelte van het amendement 210 en tegen 209 hebben gestemd, hetwelk dus met 9 stemmen verworpen is.

— In de zitting van donderdag den 17 heeft de kamer de discussie aangevangen over de woorden van de commissie van het adres, waarop het amendement van den heer *Amilhou* verworpen werd. De redactie van de commissie luidt als volgt: „Onder een gouvernement, dat ijverzuchtig is op zijne waarde, onze verbindtenissen getrouw handhaaft, zal Frankrijk in de wereld en in de aching der volken altijd den rang bekleeden, dien het toekomt en waarvan het niets verliezen wil.”

De heer *Cunin Gridaine* was de eerste spreker. Hij herinnerde de kamer hare uitspraak in de kwestien van België, Ancona en Zwitserland en oordeelde, dat de kamer de onderhavige zinsnede niet kon aannemen, zonder in tweespraak met zich zelve te zijn. De heer *Vivien*, de tweede spreker, betoogde, dat het artikel moest aangenomen of een nieuw amendement voorgesteld worden, want onbeantwoord kon de des betrekkelijke zinsnede van de openingsaanpraak niet blijven, hij stemde voor het artikel. De heer *Molé* beklom na weder het spreekgestoelte, om te betoogen, dat de uitspraak der kamer van den vorigen dag niets in zich besloot dan,

dat zij het amendement van den heer *Amilhou* niet goedkeurde. Op de buitenlandsche staatkunde neerkomende, verheerlijkte de minister dat de vriendschap met Engeland niets verkoeld was en de vriendschapsband nauwer dan ooit bestond, de betrekkingen in het Oosten rennend tekeren, de beschuldigingen daartegen in ebrat toe te groeven. De heer *Thiers* beantwoordde den Minister, dat hij de ernstigheid van het adres overeen te brengen, ingeval het artikel van de commissie aangenomen wierd, men kon de leden eener commissie, die op een gedeelten van de zinsnede, van de afkeuten; tot algemeene beschouwingen overgaande, zocht hij vervolgens te staven, dat de vriendschap met Engeland wel degelijk verkoeld was. Op nieuw voerde de heer *Molé* het woord, om de heer *Thiers* te wederleggen, en herhaalde zijne verzekering omtrent de vriendschap met Engeland, ten slotte verklarende, dat wanneer de zinsnede der commissie aangenomen werd, hij niet aarzelen zou zijne demissie te geven. Vervolgens sprak de heer *Piscatorij* voor het artikel en daarna de heer *Lamartine*; middelerwijf het geroep: tot de stemming, zich reeds in de zaal deed hooren. De heer *Lamartine* betoogde, dat de leden, die tegen het amendement van den heer *Amilhou* gestemd hadden, niet gehouden waren, om voor het artikel der commissie te stemmen; hij hield het er voor, dat er verbinding tusschen Engeland en Frankrijk bestond, maar weet de oorzaken niet aan het tegenwoordig kabinet. De oorzaken moesten verder gezocht worden; sedert acht jaren zag Engeland zijn invloed afnemen, het werd binnenlands door de woelingen der radikalen bedreigd, die alles wilden omverwerpen; op zee had het mededingende vloeten; vooral was Engeland beducht voor een verbond van Rusland met Frankrijk. Na den heer *Lamartine* poogde nog den heer *Dufaure* voor het artikel te spreken, maar het geroep, om de stemming verdoofde zijne stem. De geheime stemming werd weder verlangd. Er waren 433 leden tegenwoordig, 213 leden verklaarden zich voor het artikel der commissie, 220 tegen hetzelfde, zoodat ook de redactie van de commissie van het adres, omtrent de buitenlandsche staatkunde, verworpen werd.

Vervolgens zijn de beraadslagingen over de paragraaf betrekkelijk Afrika begonnen welke van dezen inhoud is.

„Wij juichen met uwe Majesteit den voldoende toestand onzer Afrikaansche bezittingen toe. Wij koesteren het vaste vertrouwen, dat door de goede krijgstuicht des legers, door de regelmatigheid van het bestuur en de weldadige werking van eene verlichte godsdienst die toestand zich nog van dag tot dag zal verbeteren.”

(De latere berichten.)

— Bijna onmiddellijk: na de komst van Mgr. den Bisschop te Algiers is de abbé *Montera*, een Korsikaansch Priester, die bij den maarschalk Gouverneur ook zeer in aching stond, tot Pastoor aldaar benoemd.

— De *Abeille du Nord* houdt eene uitgebreide opgave van de hoeveelheid gouds en zilver getrokken uit Rusland sedert 1823 tot in 1838 uit de mijnen der Kroon en van partikulieren. Gedurende die zestien jaren hebben de mijnen van Oural en Siberie 4750 russische ponden zilver goud en 388 ponden zilver opgeleverd, hetwelk een totaal van 235 miljoenen 903.767 roebels uitmaakt. Van dit getal komt de helft aan partikuliere eigenaars. De rijkste en voordeeligste mijnen zijn die van Oural, sedert 1823 tot aan 1838 hebben dezelve meer dan 4000 ponden gouds opgeleverd. Gedurende het jaar 1838 zijn uit de mijnen tot de kroon behoorende 141 ponden gouds getrokken, uit die aan partikulieren behoorende 163, uit de mijnen van Siberie aan de Kroon behoorende 37 ponden; aan partikulieren 135. Totaal 456 russische ponden gouds.

— Het ministerie heeft eene nieuwe overwinning behaald. De door de commissie bij het adres gevoegde paragraaf betrekkelijk Zwitserland, met oogmerk om eene grief te meer te voegen bij de overige beschuldigingen tegen het ministerie, is door 221 tegen 208 stemmen verworpen geworden, dit getal van 221, dat zoo berucht is geworden, heeft in de vergadering eenen levendigen indruk te weeg gebracht. De coalitie, die het gouvernement sedert zes weken met een adres der 221 bedreigde, heeft de smart gehad hare voorspellingen tegen zich zelve te zien keeren; gisteren hebben de 221 zich voor het ministerie verklaard.

DE ONTRUIMING VAN ANCONA

Wij hebben, zegt het dagblad *l'Univers*, zonder voorafgaande toestemming van den heiligen Stoel Ancona bezet en in goede en strikste justitie hebben wij eene kwade daad begaan.

Doch wiltens of met geweld, het roomsch gouvernement had de bezetting aangenomen en met ons de voorwaarden geregeld.

De eerste van allen, de fundamentele voorwaarde was, dat wij

het pausselijk grondgebied zouden verlaten, zoodra de Oostenrijksche troepen de romeinsche legatien zouden ontruimen.

Dan de dag is genaderd, waarop Oostenrijk, daadwerkelijk deszels regimenten heeft terug geroepen, konden wij nu Ancona nog langer behouden?

Wij konden zulks voorzeker op denzelfden titel als wij het ingenomen hebben: door het regt van den sterksten, door het geweld, door de onregtvaardigheid.

Wij zouden het niet kunnen wanneer wij eenigen eerbied voor de regten en den eigendom van anderen, eenigen eerbied voor de gezworene vrouw hadden.

Wanneer wij alzoo besluiten, gedreven door eenen geest van billijkheid en onwederlegbare redeneerkunde, is zulks dan te zeggen dat, in het geschilpunt van Italie, wij ons aan de zijde der Oostenrijkers tegen Frankrijk scharen?

Neen, Neen. Wij weten hoezeer Oostenrijk op Italie drukt, wij weten hoeveel het aan den heiligen Stoel voor den verleenden onderstand heeft doen betalen. Wij zouden zelfs niet ver mislaan eenige dier machiavelistische luitenants te verdenken van de onlusten te Romagna te hebben aangestookt om aan den heiligen Vader de hulp en het beschermregt van hun land noodzakelijk te doen maken. Zie hier ten minste eene daad, welke wij waarborgen.

Tweemalen gedurende de bezetting, tweemalen deed de heilige Vader voorbereiden en wilde eene algemeene amnestie afkondigen; en tweemalen stelde Oostenrijk daartegen een onoverwinnelijk Veto.

Sedert dien tijd echter heeft hetzelfde eene edelmoedige amnestie doen afkondigen, doch wilde niet dat eene andere mogendheid een voorbeeld gaf. . . . .

Doch wat er van zij, wij moesten de verbindtenissen eerbiedigen en terug trekken, zoodra het romeinsche gouvernement tegelijkertijd dat de Oostenrijkers vertrokken zulks van ons vorderde, immers zegt *la Presse* Artikel 5 der conventie van den 16 April 1832 drukt zich aldus uit. „Wanneer het pausselijk gouvernement geen onderstand meer noodig heeft, welken hetzelfde aan de Oostenrijksche troepen gevraagd heeft, zal de heilige Stoel zijne K. en K. M. verzoeken om die terug te doen trekken. Op hetzelfde tijdstip zullen de fransche troepen over Zee uit Ancona vertrekken.

Art. 6: Van dat oogenblik af aan zal de pausselijke vlag alleen op de Citadel van Ancona geplant zijn.

De bewoordingen van dit verdrag zijn duideljk en formeel en houden niets dubbelzinnigs in en het blijkt hieruit dat de paus alleen gedaan heeft wat hetzelfde verplicht was te doen natieljk om Ancona te verlaten, zoodra Oostenrijk de pausselijke staten verliet, zonder die ontruiming onder gunstiger omstandigheden en waarborgen niet te stellen.

NEDERLANDEN.

SHERTOGENBOSCH den 21 Januarij.

Van Warffum meldt men den 12 dezer: Nadat den 2 eenig wrakhout, waaronder, naaf het scheen, eenige planken van eene groote kajuit en eenige exemplaren suikerriet aan het strand des Noordpolders, door den hoogen vloed, waren aangespoeld, zag men den 69 des namiddags, bij opkomenden vloed, behalve eenig wrakhout, waaronder eene gebroken ra, aanspoelen eene overgrootte menigte oranjeappelen en citroenen, eenige grootere en kleinere flesschen van gom-elastiek, alsmede eenige walnoten. Al spoedig was het strand met zoekenden als bezet, daar jong en oud, arm en rijk, vrouwen zoo wel als mannen, zich om het zochtst beijerden, om de aangespoeld wordende voorwerpen meester te worden. Door deze op de puinhoopen van verwoest menschen geluk, jubelende menigte zijn duizenden oranjeappelen en citroenen opgezameld geworden, die al spoedig, meerendeels door eenige Joden, waren opgekocht. Ook achter Pieterburen, het Westernieland, den Andel, Uskwerd, Uthrecht, enz. heeft men eene overgrootte menigte dezer vruchten aan het strand opgezameld, zoodat er wagenvruchten van vervoerd zijn. Eenige gevonden botten, met deze vruchten gevuld, die de krachten der vruchten tegen den weerstand geboden hadden, waren met de letteren *H. J. G.* gemerkt.

Naan men zocht achter Hornhuizen een boot en achter Pieterburen een troetelboot, waaraan nog zeilwerk, gevonden zijn. Zeker is het schip, waarvan deze voorwerpen herkomstig zijn, niet van dien verrijzeld, aangezien de vruchten onbeschadigd waren en niet het minste geboden hadden.

Den 13 dezer, des morgens omstreeks negen ure, is midden op den Banjaert, door eene diepe doort, omhoog gezeild het Nederlandsch kofschip *Juffer Heinske*, Kapitein *S. Kramer*, van Lei-

den naar Rotterdam bestemd, met hallast. De bemanning, bestaande uit den kapitein, stuurman en drie matrozen, heeft den volgende morgen het schip moeten verlaten, en is met levensgevaar in de boot naar het strand gedreven, met achterlating van meest alle goederen. Het schip is, kort nadat het verlaten was, geheel verbrijzeld geworden. De equipage is reeds te Zierikzee aangekomen.

— De eerwaarde Heer *Antonius Verhoeven*, geboren te Uden, Doctor in de wijsbegeerte en het Kerkelijke regt, die met den meesten lof zijne godgeleerde studien te Rome gedaan heeft, is door de Bisschoppen tot *professeur agrégé* in het vak van Theologie aan de Universiteit te Leuven benoemd. Men verwacht dat hij de Cursus over het kerkelijke regt eerdaags zal beginnen.

— Bij Zijner Majesteit besluit van den 15 Januarij 1839, no. 98, is de heer *J. Bosscha*, Hoogleeraar in de Nederlandsche taal- en letterkunde bij de Koninklijke Militaire Akademie te Breda, benoemd tot ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw.

Regtsgeeding tusschen den Pastoor Beckers en de uitgevers van twee dagbladen te Keulen.

Men schrijft uit Keulen van den 22 December jl.

Onze Correctionele regtbank heeft zich van daag onledig gehouden met eene zaak van het hoogste gewigt, en die tevens incidenten heeft opgeleverd, welke nog al opmerking verdienen.

Twee dagbladen, die te Keulen uitgegeven worden, hebben op den 4 December een berigt medegedeeld, waarin aangekondigd wordt, dat de Pastoor *Beckers* na schuldig te zijn erkend, dat hij door zijne predicatien, de opschudding op den 26 October te hebben veroorzaakt, in de gevangenis is opgesloten.

Deze buitengewone gevangenzetting heeft een ieder verwonderd, omdat zelfs na een vonnis, een persoon die zich in de gesteldheid van den heer *Beckers* bevindt in cas van appel, op vrije voeten blijft. De gevangenneming van den Pastoor baarde te meer verbazing, omdat hij zelfs nog niet eens verhoord was.

Zich grondende op art. 357 en volgende van het Pruisische wetboek voor de Rijn-Provincien, heeft zijn Eerwaarde klagten in calomnie tegen de twee dagbladen, bij die regtbank ingeleverd, en deze zaak is bij de correctionele regtbank behandeld.

De Redacteurs der twee dagbladen en met hen de directeur van politie de heer *Fleister*, die door hen als den schrijver of opgever van het geincrimineerd artikel was bekend gemaakt, zijn voor de regtbank verschenen.

Men heeft publiek bezette de pleitzaal, en men was des te nieuwsgieriger naar den afloop, omdat de diegenen van politie vergezeld was van zes gendarmen.

Het gerucht verspreide zich dat de President van het gouvernement eene cabinets order van 1837 ontdekt had, welke hem in de gelegenheid zoude stellen, dat geen gevolg aan de zaak zoude worden gegeven.

De procedure begon evenwel, en bij eene geschrevene conclusie, deed de advocaat van den Pastoor *Beckers* eisch, dat de redacteurs van voormeld artikel, als schuldig aan calomnie zouden worden verklaard, en veroordeeld om eene verklaring tot herstel van eer in hunne dagbladen te plaatsen, en wijders in eene boete van 1000 Thalers, ten voordeele van werken van barmhartigheid.

De redacteurs verklaarden ook in eene geschrevene conclusie dat zij het artikel in kwestie als eene officieuse bekendmaking van den directeur van politie aldaar tegenwoordig, hadden ontvangen, dat zij later de valscheheid van hetzelfde ontdekt hebbende, reeds bezig waren daarvan eene herstelling te doen, maar dat de directeur van politie, als ook de censuur over de dagbladen hebbende, hen zulks belet had, en dat zoodra dit verbod zoude opgeheven zijn, zij gereed waren eene publieke herstelling van eer ten opzichte van den Pastoor in hunne dagbladen te plaatsen, en eindelijk dat de directeur van politie hun dan eerst verklaard had dat het artikel eene officieuse aankondiging was, en dan weder dat hetzelfde maar eene onderlandsche mededeeling was, maar dat in allen geval bij de man is op wien al de gevolgen der aanklagten van calomnie moeten neerkomen.

Alvorens de conclusien genomen waren, dat de directeur van politie zijne verklaring had gedaan, alvorens dat eenige getuigen waren gehoord, of de pleitredenen begonnen, ja zelfs eenige opmerkingen waren gemaakt, stond het publiek ministerie op, en gaf voorlezing van eenen brief van den President van het gouvernement den heer *Ruppenthal*, welke in substantie inhoud.

Het hoog bestuur heeft kennis bekomen van de klagten in Calomnie, dat het naar waarheid onmogelijk was in het geincrimineerd artikel, eene calomnie te vinden, die de eer is kwetsende. (hier op ontstond dadelijk eene beweging onder de aanhoorders dat de ver-

